

Ni är kallade till frihet! - Del 1

[Spara som PDF](#)

Den fria människan

Denna text är en utskrift av det föredrag som Lennart J höll på Temadagen i Alingsås den 22 april 2017.

Alla bibelord är från Svenska Folkbibeln -98 om inget annat anges.

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan:

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen (mp3).

Innehåll

1. [Inledning](#)
2. [Träldom](#)
 1. [Den icketroende](#)
 2. [Andra religioner](#)
 3. [Vilseledda kristna](#)
3. [Friheten som kristen](#)
4. [Inget annat överhuvud än Jesus](#)
5. [Jämlika i Kristus](#)
6. [Frihet i den personliga bönen](#)
7. [Missbruka inte friheten](#)
8. [När började det gå snett?](#)
9. [Enkelhet och gemenskap](#)

1. Inledning

Låt oss börja med några bibelverser om just **frihet**.

Gal 5:13: "Ni är kallade till **frihet**, bröder."

Rom 8:14-15: "Ty alla som drivs av Guds Ande är Guds söner. Ni har **inte fått slaveriets ande**, så att ni på nytt skulle leva i fruktan. Nej, ni har fått **barnskapets Ande**, i vilken vi ropar: 'Abba! Fader!' "

2 Kor 3:17: "Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är **frihet**."

Joh 8:36: "Om nu Sonen gör er fria blir ni **verkligen fria**."

Det är ganska uppenbart i dessa bibelord att den kristne är kallad till något alldeles speciellt, något som inte finns på annat håll. Men frågan är om vi egentligen förstått vidden av vad dessa bibelord vill förmedla. Kan det vara illa så att vi kristna har missat något stort och centralt i den kristna tron? Lever vi i denna frihet eller gör vi det inte? Men man kan ju inte tala om frihet om man inte relaterar det till något som innebär det motsatta, alltså ofrihet, bundenhet, slaveri. Kan det vara så att vi kristna ofta rör oss lite mittemellan friheten och ofriheten för att vi är osäkra på hur det kristna livet skall gestalta sig? I ovanstående bibelord har vi ett avstamp till att fundera lite kring att leva som en **fri kristen** människa och att även tillhöra Guds **fria församling**.

Utifrån Bibeln förstår vi då att en icketroende räknas som ofri. Den som tillhör en annan religion är också ofri enligt Bibeln, för det är ju endast Jesus som kan göra oss fria. Och en kristen som lever med en felaktig förståelse av den kristna tron tillhör också denna ofria skara. Vi skall börja med att titta lite på ofriheten, eller "träldomen" som det står i äldre Biblar.

2. Träldom

Vad är det då som gör den icketroende, den ickekristna och den felaktigt troende ofri? Varför kallar Bibeln det för att leva i "slaveri" eller "träldom"?

1.1 Den icketroende

Om vi börjar med den *icketroende* så innebär faktiskt det självvalda "egenlivet" en ofrihet. Man kan även kalla detta "egenliv" för *självförgudning*, *humanism* eller

ateism. När människan väljer att gå denna "sin egen väg" – som det står i Jes 53:6 – då tror hon att hon vinner den yppersta friheten. Men hon blir genom detta val helt utlämnad åt sig själv och den natur som bor i en människa. Den naturen är en *syndanatur* som väldigt lätt faller för frestelser, begär och ondska av olika slag. Och det är just detta som gör att man som icketroende är **ofri** och att man kan bli förslavad. Jesus sa så här:

Joh 8:34: "Var och en som ägnar sig åt synd är syndens slav."

Alla människor frestas mer eller mindre dagligen av sådant som inte är nyttigt. Och när man faller för frestelser så syndar man – om det nu är sådant som kan räknas som synd. Och det är denna *syndanatur* i människan som dras och lockas av frestelser.

Dålig självkänsla kan göra att man hakar på stilar, trender, beteenden osv, och det kan också vara förslavande. Man kan bli slav under missbruk av olika slag, som t.ex. alkohol, narkotika, pornografi, hetsätande, självsvält, m.m. Man kan vara slav under att ställa sig in hos människor i ett försök att stilla sin inre känsla av mindervärde. Man kan vara slav under pengar. Man kan vara förslavad under människor, starka ledare, under teknik, ideologier, sekter, osv. Allt det här är ju vad hela världen flödar över av. Vi ser det dagligen i samhällets alla olika delar, som på arbetsplatser, i hemmen, i TV-program, i filmer, i modebranschen, i nöjesbranschen, i musikens värld, i sportvärlden, osv, osv. Kan man inte säga nej till begären så är man ju faktiskt något av en slav. Aposteln Petrus skrev så här om detta:

2 Petr 2:19: "det man besegras av är man slav under."

1.2 Andra religioner

Om vi sedan begrundar andra religioner i relation till de inledande bibelorden, så är det helt klart så att det inte finns någon annan religion än den sanna kristna tron som utlovar ett barnskap hos Gud, där trons vila och friheten är något helt grundläggande. Jag kan inte komma på någon annan religion som är fri från krav på människan, fri från gärningar och riter som människan måste syssla med för att komma i rätt förhållande till det gudomliga eller uppnå evigt liv, osv. Religion som sådan, handlar ju just om att hålla på med religiösa övningar av olika slag, för att på så sätt uppnå det som är målet med religionen. Men den kristna tron är egentligen ingen religion, den handlar istället om en återupprättad relation och gemenskap med alltings Skapare. Och vägen dit går endast via Jesus. Så inom

alla andra religioner (den kristna tron är alltså borträknad) finns helt klart en ofrihet eftersom det mesta där bygger på gärningar och riter osv. Även om riter ibland kan upplevas som tjustiga, spännande och inspirerande, så innebär allt sådant ändå en form av bundenhet och ofrihet.

1.3 Vilseledda kristna

Om vi sedan betraktar den som kallar sig kristen men som ändå inte upplever frihet, vad gör då en sådan människa ofri? Vad gör att hon i värsta fall lever under träldom? Jo, det vanligaste är *lagiskhet*. Man försöker då uppnå egen rättfärdighet eller bättra på sin frälsning genom att utföra olika goda gärningar, eller genom att avstå från särskilda gärningar. Man försöker ställa sig in hos Gud på olika sätt för att vinna fördelar. Rädsla för Gud och straff kan också vara orsak till lagiskhet. Detta blir ett liv i träldom där det knappast går att hitta några gränser för hur mycket man skall göra och inte göra i egen kraft. Kristna som lever så här har inte förstått evangeliet: att vi blir **förklarade** rättfärdiga trots vår synd och skuld; att vi får räkna **Jesu rättfärdighet** som vår egen oavsett våra egna gärningar; att vi får leva som fria enkla barn inför Gud när vi överlämnat oss åt Honom, när vi omvänt oss.

Sedan kan det vara så att kristna sitter fast i andra villoläror, där man tror att det kristna livet går ut på att samla på sig särskilda kunskaper och att använda särskilda metoder för att vinna kampen över både synd, sjukdom, motgångar, satan, andemakter, osv. När livet får den inriktningen finns inga gränser för hur mycket man måste satsa. Och även då blir livet ett liv i träldom. Då blir det svårt att definiera övre gränser för all den tid och energi och alla pengar man måste satsa och hoppas på att det duger. Man vet aldrig vad som räcker, om Gud är nöjd, om satan är övervunnen osv. Och eftersom det finns så många ofrälsta och så mycket lidande och ondska i världen, så anser man sig vara outhärlig för Gud. Många i denna kategori har därför knappt tid att ta hand om sig själva och sin egen tro.

Detta med att vårda oss själva, både vår kropp, själ och inte minst vår frälsning och gemenskapen med Herren, kommer ofta i skuggan. Själv har jag på senare tid blivit mer noga med att vårda mig själv med både motion och rekreation, parallellt med att ge min andliga varelse mat för dagen. Och när det gäller den andliga kosten skall vi inte springa efter andlig "färdigmat". Vi måste lära oss att "laga bra mat själva" där hemma i vår egen "kokvrå".

En kristen kan också var tyngd av att göra goda och fromma gärningar för den goda sakens skull. Det är ju inte ovanligt att sanna kristna gör goda gärningar av

ren barmhärtighet – utan inblandning av lagiskhet och villolära – men att de ändå hamnar under ett slags slaveri bara för att det finns så oändligt många människor som har behov av olika slag, och man har då ofta svårt att säga nej. Många kanske t.o.m. kräver att man skall ställa upp och lyssna, dela med sig, hjälpa till, osv. Telefonen ringer stup i kvarten och många kommer och knackar på dörren, osv. Sådana krav kan även komma inifrån församlingarna, där ett ovist ledarskap lassar på en massa fromma göromål på godhjärtade kristna som inte kan säga nej – trots att de redan kanske är alldeles nertyngda.

Detta är kortfattat vad trälldom kan vara för icketroende, för människor i andra religioner och för kristna som är ute och slirar i olika diken eller som fått eller tagit på sig för mycket ansvar.

Bibelläraren Sven Reichmann är bra på att mynta kortfattade men ändå mycket talande formuleringar, så jag vill ta med ett citat från honom som passar bra in här. Lägg det på minnet, och plocka fram det när du möter olika företeelser i kristenheten.

"Det finns ingen andlighet värd namnet, som inte har **friheten** till sin grundläggande dimension".

Sven Reichmann

3. Friheten som kristen

Motsatsen till denna trälldom är då alltså den frihet som Gud vill ge oss. Men vad innebär den friheten? Vad är det som kan göra den sant troende "**verkligen fri**" – som Jesus sa?

Vi skall läsa lite mer om vad Jesus sa om friheten och vad det är som kan göra oss fria:

Joh 8:31-32: "Om ni förblir i **mitt ord**, är ni verkligen mina lärjungar, och ni skall förstå sanningen, och **sanningen skall göra er fria.**"

Skall vi bli fria måste vi alltså hålla till i Guds Ord, som ju är Sanningen med stort "S". Det är där vi kommer att både upptäcka friheten och bli förvandlade till frihet. Det är genom att ta till sig Guds Ord på rätt sätt som man kan bli en sann kristen och därigenom bli sant fri. I grund och botten handlar det om att lära känna Jesus, att lära känna Gud. Så fort vi börjar känna krav, prestationsångest, stress, trälldom, osv, då är vi inne på fel spår. Då har vi troligen börjat läsa Bibeln

med lagiska glasögon, eller med någon villolära som filter.

Kärnan i den kristna tron är ju Guds **evangelium**, att Gud förlåter all synd och skuld och ser på oss som om vi äger samma rättfärdighet som Jesus vann. Gud ser då på oss som om vår gamla syndiga människa är korsfäst, död och begravnen. Det gör att vi får vila från våra egna gärningar – vilket ju innebär en stor frihet.

Rom 6:6-7: "Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, för att syndens kropp skall berövas sin makt, så att vi inte längre är slavar under synden. Den som är död är förklarad fri från synden."

Heb 4:10: "Den som har kommit in i hans vila får vila sig från sina gärningar, liksom Gud vilade från sina."

När man tar emot evangeliets radikala erbjudande fullt ut, då får man vara som ett barn hos Gud. Man kan tänka på hur vanliga barn lever i relation till sina föräldrar – om vi nu i detta resonemang förutsätter genuint goda föräldrar. Barnen lever så klart inte helt utan regler, men de lever helt avspänt i en full förtröstan på att deras föräldrar har omsorg om dem. De lever i en helt naturlig övertygelse om att de får vara barn till sina föräldrar även om de skulle råka göra något som är fel och dumt. Barn behöver inga metoder för att vara barn till sina föräldrar. Barn behöver inga ramsor för att kommunicera med sina föräldrar. De behöver ingen darr på stämman eller höja rösten för att föräldrarna skall lyssna. De behöver inte tända ljus eller rökelse för att få kontakt. De behöver inte hoppa och skrika eller vifta med armarna för att få fram sina önskemål. Det handlar istället om en helt avspänd och naturlig relation.

Det är en sådan gemenskap – fast bättre – som Gud vill upprätta med oss! Ett sådant barnskapsförhållande är helt unikt för den kristna tron och något av det dyrbaraste som sanna kristna kan äga här och nu! Det är inte minst DET som innebär frihet för den sant troende. Och Jesus är den enda vägen till denna frihet och gemenskap.

Gal 5:1: "Till denna frihet har Kristus gjort oss fria. Stå därför fasta och låt er inte tvingas in under slavoket igen."

Dessa ord från Galaterbrevet skrev Paulus till galaterna för att de hade börjat plocka in laggärningar i sin tro. Galaterna ville bättra på Guds nåd med egna gärningar och riter. Det är vanligen så som man får på sig slavoket igen. Eller så

är det genom någon annan villolära där man tror sig vara tvungen att följa den eller den metoden för att komma i en bättre ställning inför Gud. Ofta handlar det om att man tror att det skall komma fler välsignelser och ett bättre liv genom dessa metoder och gärningar. Kanske man då har lite väl bråttom med att "plocka ut arvet". Men vi kan inte här och nu få det som har utlovats för evigheten hos Gud. Och på sätt och vis innebär det ju en större frihet att vi här i denna "frestelsernas värld" inte har för mycket att äga och förvalta. Här är ett bibelord som tydligt visar på vad vi får **nu**, och att mycket annat får vänta till **senare**.

Ef 1:11-14: "I honom har vi också fått vårt arv, förutbestämda till det av honom som utför allt efter sin vilja och sitt beslut, för att vi som har vårt hopp i Kristus skall prisa hans härlighet och ära. I honom har också ni, sedan ni hört det sanna budskapet, evangeliet om er frälsning, ja, i honom har också ni, sedan ni kommit till tro, tagit emot den utlovade helige Ande som ett sigill. **Anden är en handpenning på vårt arv**, att hans eget folk skall förlossas, för att hans härlighet skall prisas."

Vi får alltså inte hela arvet här och nu, men vi får en **handpeng**, som är Guds Ande. Tänk nu också på att det är Guds Ande i oss som ger barnskapet hos Gud. Så barnskapet är också en del av arvet och en del av handpengen.

4. Inget annat överhuvud än Jesus

Det finns en annan aspekt på friheten för sanna kristna som är viktig att påpeka, och det är att Jesus skall vara vårt enda överhuvud. Inte ens apostlarna såg sig som herrar över de troende. De första kristna såg på varandra som medarbetare. Paulus skrev:

2 Kor 1:23-24: "Jag tar Gud till vittne över min själ att det är för att skona er som jag inte har kommit än till Korint. Inte så att vi skulle vara herrar över er tro, men **vi är medarbetare till er glädje**, eftersom ni står fasta i tron."

Om vi som kristna får lov att vara som Guds egna barn, vad kan då egentligen komma in mellan Gud och hans barn? I Guds rike finns inga "dagisfröknar" som ett led mellan Gud och barnen; alla sant troende har direktaccess till Gud tack vare Jesus. Detta är mycket viktigt!

Vi kristna fungerar också tillsammans som "Kristi kropp" här i denna tidsålder. Vi utträttar tillsammans Jesu ärenden men Jesus är *huvudet*; Jesus är Herre. Om nu Jesus är huvudet för kroppen – som är vi kristna – vad kan då egentligen komma in mellan Jesus och kroppen, som någon slags andlig protes? Egentligen ingenting!

Ef 4:15-16: "Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus. Från **honom** får hela kroppen sin tillväxt. Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt varje särskild del."

5. Jämlika i Kristus

Som kristna är vi medborgare i Guds rike. Vi kan också säga att vi lever och rör oss i "borgen Kristus" där vi har beskydd mot anklagelser och olika angrepp. Att leva i en sådan förtröstan och tro är att leva "i Kristus" och att vara en del i Kristi kropp.

Ps 18:3: "Herre mitt bergfäste, **min borg** och min räddare, min Gud, min klippa och min tillflykt, min sköld och min frälsnings horn, mitt värn!"

Rom 8:1-2: "Så finns nu ingen fördömelse för dem som är **i Kristus** Jesus. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag."

En annan bild för att vara frälst och att leva "i Kristus", det är att vi som kristna "ikläder oss Kristus". Vi kan minnas Jesu liknelse om konungasonens bröllop, vilken står i Matt 22:1-14. Kungen sände då ut sina tjänare för att bjuda in de gäster som han först hade tänkt på, men ingen ville komma, och de t.o.m. dödade kungens tjänare. Då sände kungen istället ut tjänare till vägskälen för att bjuda in alla de mötte, både **onda** och goda. Men när festen väl var igång så upptäckte kungen att där var en person som inte hade bröllopskläder på sig, och honom kastade de ut. Och vi skall här särskilt observera att det var **klädseIn** som var det avgörande. Det var alltså **både onda och goda** människor på bröllopfesten. Gästerna hade svarat Ja på inbjudan och iklätt sig bröllopskläderna. Liknelsen handlar alltså egentligen om att svara Ja till evangeliets erbjudande och ikläda sig Kristus – om vi skall använda den bilden istället. Jesus döljer all synd om vi ikläder oss honom, och det som räknas är alltså

”klädseln”. Vi ikläder oss Kristus genom att underordna oss evangeliets fria erbjudande och sätta all vår förtröstan till Jesu försoningsgärning när det gäller vår frälsning. Då kommer vi också att få vara med på bröllopfesten! Då har vi rätt klädsel! Men Jesu liknelse visar oss också att det inte finns någon annan väg dit. Alla måste ikläda sig Kristus för att få vara bland de utvalda!

Men i den här ”borgen Kristus”, i Kristi kropp är vi alla jämlika – vi är ju alla barn till Gud! Där finns ingen som är högre än den andre, det finns ingen som är mer värd, osv. Detta innebär också en enorm frihet för alla som lever och rör sig ”i Kristus”.

Gal 3:28: ”Här är inte jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.”

Kol 3:11: ”Här är ingen längre grek eller jude, omskuren eller oomskuren, barbar, skyt, slav eller fri, utan Kristus är allt och i alla.”

Nu finns det så klart olika uppgifter i Kristi kropp, och vi får olika gåvor och har olika talanger. Men det gör inte friheten sämre på något sätt. Har man kommit ordentligt in i Kristi kropp så ser man inte med avund på dem som har andra gåvor och uppdrag. Då ser man på dem som **resurser** istället. Vi behöver varandra för att leva och växa till.

6. Frihet i den personliga bönen

Som barn till Gud behöver vi inte göra oss till när vi ber till honom. Jesus sa att vi skulle be till Fadern i hans namn. Det innebär att vi ber till Fadern väl medvetna om att det är tack vare Jesu försoningsgärning som vi får göra det, och medvetna om att vi är en del av Kristi kropp här på jorden.

Vi får lov att säga ”Pappa” till Gud, för det är så som barnskapets Ande i oss vill ha det. Sedan behöver vi inte hålla långa, invecklade och sköna böner. Vi behöver inte predika för Gud. Det räcker att vi lägger fram våra önskningsar, tacksägelser, osv, kortfattat och i enkelhet. Det är just detta som Jesu bönexempel *Fader vår* egentligen handlar om; den är inte en magisk formel som vi måste upprepa exakt med samma ord, den är ett exempel.

Joh 16:26: ”Den dagen ska ni be i mitt namn. Jag säger inte att jag ska be till Fadern för er.”

Rom 8:15: "ni har fått barnskapetets Ande, i vilken vi ropar: 'Abba! Fader!' "

Fil 4:6-7: "Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önsknings genom åkallan och bön med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus."

7. Missbruka inte friheten

Paulus beskrev väldigt frimodigt denna frihet vi har i Kristus. Men den enorma frihet vi har som kristna innebär också ett ansvar, och friheten skall inte missbrukas. Paulus skrev:

1 Kor 10:23: "Allt är tillåtet, men allt är inte nyttigt. Allt är tillåtet, men allt bygger inte upp."

Nu skall man inte läsa denna vers utan att också se på i vilket sammanhang som Paulus skrev detta, det var när han skrev om mat och dryck. Och när det gäller många saker som möter oss i vardagen har vi kristna en stor frihet: vad vi vill äta och dricka, hur vi klär oss, vad vi lyssnar på för musik, vad vi unnar oss för rekreation och nöjen, osv. Men man bör fundera över vad i allt vi möter och konsumerar som inte är till någon nytta för oss, vad som rent av kan riva ner vår tro, eller kanske dra den kristna tron i smutsen inför andras ögon. Även om man som sann kristen inte är underställd Lagens alla krav i Bibeln så gäller så klart Guds Ord som ett rättesnöre. Det är självklart inte okej att mörda, begå äktenskapsbrott osv. Det finns så klart gränser för vad man som en fri kristen kan göra och inte göra, vad man bör avstå osv. Här behöver vi be om vishet!

Men om vi faller för synden - vilket alla kristna gör med jämna mellanrum - så finns det alltid förlåtelse att få. Dessutom är det så här förnämligt: att Jesus kommer att hjälpa oss att leva rätt och riktigt om vi håller oss inne i "borgen Kristus". Det är där hans hjälp i våra liv fungerar. Det är där inne i "nådens borg" som helgelsen fungerar. Och vi håller oss där inne i borgen genom att förtrösta på att Guds försoningsgärning i Jesus Kristus är ALLT som behövs för vår eviga frälsning, och även att han leder oss i vardagen med sin Ande! Och då är det faktiskt **nåden** som fostrar oss att göra det rätta, **inte** Lagen!

Tit 2:11-13: "Ty Guds **nåd** har uppenbarats till frälsning för alla människor. **DEN fostrar oss** att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet, att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet."

NÅDEN är alltså nyckeln till hur vi skall komma bort från synden livet! Men jag tror att man med Bibeln som stöd kan säga att vi som kristna har en större frihet än vad vi många gånger förstår, och då särskilt när det gäller saker i vardagen som man i vissa sammanhang gärna pekar ut som synd, och även när det gäller hur vi praktiserar vår tro, vilka uttryckssätt vi ger den, osv. Paulus var ganska tydlig med detta:

Kol 2:20-23: "Om ni med Kristus har dött bort från världens makter, varför betar ni er då som om ni levde i världen och böjer er under bud som 'ta inte', 'smaka inte', 'rör inte'? Allt detta gäller sådant som ska användas och förbrukas - det rör sig om människors bud och läror. Visserligen ser det ut som vishet, med självvald fromhet, 'ödmjukhet' och späkning av kroppen, men det har inget värde utan tillfredsställer bara det köttsliga sinnet." (SFB 2015)

Rom 14:3-6: "Den som äter ska inte förakta den som inte äter, och den som inte äter ska inte döma den som äter. Gud har ju tagit emot honom. Vem är du som dömer en annans tjänare? Det är inför sin egen Herre han står eller faller. Men han kommer att stå, för Herren har makt att hålla honom upprätt. Den ene sätter en dag högre än en annan, den andre håller alla dagar lika högt. Var och en ska vara fullt övertygad i sitt sinne. Den som firar en viss dag gör det för Herren, och den som äter gör det för Herren. Han tackar ju Gud. Den som låter bli att äta gör det för Herren, och även han tackar Gud."

Men i denna frihet finns det en fara i att tro att vad som helst är okej. Frestelsens fälla kan slå igen om man leker med elden. Petrus skrev ju: "det man besegras av är man slav under" (2 Petr 2:19:). Så även om det finns en större frihet än vad vi många gånger förstått, skall man vara vaksam på sig själv så att man inte återigen hamnar i slaveri, antingen under begär och synd, eller under villoläror, laggärningar och metoder. Nu skall vi därför läsa fortsättningen på Gal 5:13:

”Ni är kallade till frihet, bröder. Låt bara inte den friheten ge köttet något tillfälle, utan tjäna varandra i kärlek.”

Dessutom skall man vakta på sig själv så att den frihet man unnar sig inte får någon annan på fall. Ett tydligt exempel kan vara att man har för vana att dricka öl till maten. Då kan en sådan frihet bli till fall för en person som man bjuder på middag och som har problem med alkohol. Det kan även bli en sådan person till fall bara om denne får veta att man unnar sig lite öl då och, för då kanske den personen ger sig själv samma frihet i tron att det inte gör något – och så faller han. Så för egen del avstår jag alkohol; jag vill inte att någon annan skall få problem bara för att jag själv ger mig en ovis frihet. Därför är vårt hem en alkoholfri zon. Jag tror det behövs många fler sådana zoner i Sverige idag!

1 Kor 8:9: ”Men se till att den frihet ni fått inte blir till fall för de svaga.”

Men vi kan också vända lite på steken. Om man ger sig själv helt okej frihet med olika saker, då skall man inte heller låta sig dömas av lagiska personer som älskar att granska vad andra gör och inte gör i sitt vardagsliv.

1 Kor 10:29-31: ”Varför skall min frihet dömas av en annans samvete? Om jag för min del äter med tacksamhet, varför skall jag då hånas för något som jag tackar Gud för? Om ni äter eller dricker eller vad ni än gör, så gör allt till Guds ära.”

Man skall inte heller väcka anstöt med sin frihet, inte dra den kristna tron i smutsen, utan istället vara ett gott föredöme och en *kristusdoft* för att vinna så många som möjligt. Friheten innebär alltså lite av en balansgång mellan att å ena sidan ha vunnit insikt om friheten, och å andra sidan att agera moget och visligt i olika situationer – men ändå helt inom frihetens domän – och utan den minsta inbladning av lagiskhet. Och det var väl ungefär vad Paulus skrev till de kristna i Korint:

1 Kor 10:32-33: ”Väck inte anstöt vare sig hos judar eller greker eller i Guds församling. Självt försöker jag i allt foga mig efter alla och söker inte mitt eget bästa utan de mångas, att de skall bli frälsta.”

8. När började det gå snett?

När vi nu funderar över hur det är tänkt att det kristna livet skall vara, då förstår vi att mycket i kristenheten varken är eller har varit på detta sätt under större delen av sin historia. När började då den kristna tron att slira iväg bort från urkristendomen? Jo, det började ske redan strax efter apostlarnas död, men redan när de levde fick de ju kämpa för att hålla borta både villfarelser och filosofiska idéer som trängde sig på.

Den enkla kristna tron med barnskapet som ett särskilt kännetecken, suddades nästan ut genom inblandning av orientaliska, romerska och grekiska idéer. Barnskapsförhållandet, där den kristne får allt som gåva, byttes ut mot ett slags *rättsförhållande* mellan Gud och människan, där den kristne skall prestera *värdighet* och genom *förtjänst* uppnå Guds gillande. Denna religionssynkretism – där *rättsförhållandet* fick ett slags andlig sken – blev en mycket passande grund för den framväxande *ämbetskyrkan*, den kyrka som ganska snabbt blev den *Romersk-katolska kyrkan*. Den kristna tron blev också allt mer en *mysteriereligion* med en intellektuell och filosofisk karaktär. Olika former av *extas* och *mystik* bidrog också till omvandlingsprocessen mot en *mysteriereligion*. Även det bidrog till att korrumpiera den enkla barnskapstron. Vi skall titta närmare på denna förvandling i del 2 om "Den fria församlingen".

9. Enkelhet och gemenskap

I allt detta jag nu tagit upp om friheten i en enkel, sann kristen tro, skall du särskilt lägga detta på minnet:

**Barnskap inför Gud innebär enkelhet,
och enkelhet och barnskap innebär frihet för den kristne!**

Men, vi kristna är inte kallade att leva detta fria liv i ensamhet. Hela grundtanken med det kristna livet är **gemenskap**, både med Gud och med trossyskonen. Det är den trosgemenskapen som Bibeln kallar för "församlingen". Så i nästa del skall vi titta närmare på Guds tanke när det gäller församlingen. Vi skall även studera hur det gick galet i den tidiga kristenheten, för det påminner mycket om vad som sker i kristenheten idag. Det kanske kan hjälpa oss att vara vaksamma och att söka oss i rätt riktning.

[Till del 2: "Den fria församlingen"](#)

/Lennart